

Tres cançons per conèixer «El que vam ser» Mostassa

Ja pots escoltar «El sol», «Records» i «No», temes del seu debut, que veurà la llum a finals de setembre

Mostassa | Arxiu del grup

El pop-rock de **Mostassa**, sorgit de trobades accidentals a bars i fers i desfers de bandes musicals, va començar a sonar l'any 2015 combinant les composicions melòdiques d'Eduard Fernández, guitarra, amb el caràcter i l'actitud de la veu de Guillem Gené, a qui després s'han unit la resta de membres. La banda va debutar amb un EP homònim l'any 2016, i a finals de setembre estrenarà el primer disc, *El que vam ser* (Delirics, 2017), un àlbum sense tabús estilístics i amb poesia clara i directa. Abans, però, a Enderrock.cat n'estrenem tres temes, "El sol", "Records" i "No", que presenta el cantant del grup:

"El sol": "És una cançó de records i d'infantesa, recull moments i sensacions estivals amb la nostàlgia de saber no només que l'estiu s'acaba, sinó que aquells estius també s'han acabat, almenys per a nosaltres. És potser el tema més animat i més directe que tenim. Surt d'una frase que vaig escriure un dia però amb la qual no vaig saber mai què fer: 'El sol diabòlic del migdia jugant ens deixava vermells, fins que mudant la pell com sargantanes, cantant 'bon dia' ens ha passat el temps'. Jo diria que és la cançó amb una sonoritat més popera, crec que la podrien haver fet **Els Pets**, fins i tot".

"Records": "Una d'aquelles beneïdes cançons que apareixen en el moment idoni. L'Eduard feia dies que comentava que tenia una nova idea per a una cançó, però no me l'ensenyava, perquè creia que li faltava alguna cosa o que era massa senzilla o qui sap. Un dia finalment vam escoltar el que havia fet, que estava carregat d'intencions. Vam estar donant-hi unes voltes a l'assaig i jo vaig escriure'n la lletra, que em va sortir sola, com si la portés a dins. Pel que fa a so jo crec que es mou entre **Manel**, a l'estrofa i el pont, més planer a la veu i amb detalls i petites melodies de guitarra, i **Cranberries**, més rocker a les tornades, amb la distorsió i la melodia de veu que cau al falset de tant en tant".

"No": "És una cançó que va començar l'Eduard fa força temps, i que un dia de sobte em va ensenyar i em va encantar. No tenia lletra, tot i que quan feia la melodia a ell li anaven sortint unes paraules, i em va dir que hi fes una lletra, i així sense pensar vam anar traient els conceptes i les imatges que tenia a dins per a aquesta cançó, i vam anar fent fins que un dia va ser molt fàcil i va sortir tot plegat. És una lletra que parla del desamor i de les mentides, involuntàries, que sempre comporta; de com veritats i promeses d'amor etern es desfan i com ho fan també les promeses de no tornar-se a veure o de deixar-se d'estimar, perquè això mai és fàcil, tampoc. Musicalment té un aire de **Radiohead**, amb una melodia de veu llarga i complexa basada en una harmonia que et porta a modular amb la veu, amb el text, amb els sentiments. El solo de guitarra explica tot el que necessita explicar, també; pausat, estrident, ple".